

“मीठे बच्चे- अहिले तिमी ईश्वरीय सन्तान बनेका छौ, तिमी भित्र कुनै पनि आसुरी अवगुण हुनु हुँदैन, आफ्नो उन्नति गर्नु छ, लापर्बाही गर्नु छैन।”

प्रश्न:- तिमी संगमयुगी ब्राह्मण बच्चाहरूलाई कुनचाहिँ निश्चय र नशा छ?

उत्तर:- हामी बच्चाहरूमा निश्चय र नशा छ- अहिले हामी ईश्वरीय सम्प्रदायका हौं। हामी स्वर्गवासी, विश्वको मालिक बनिरहेका छौं। संगममा हामी ट्रान्सफर भइरहेका छौं। आसुरी सन्तानबाट ईश्वरीय सन्तान बनेर २१ जन्मको लागि स्वर्गवासी बन्छौं, यो भन्दा ठूलो अरु केही छैन।

ओम् शान्ति। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ, प्रायः मानिसहरूले शान्ति चाहन्छन्। घरमा यदि केटाकेटीहरूको खटपट छ भने अशान्ति हुन्छ। अशान्तिबाट दुःख अनुभव हुन्छ। शान्तिबाट सुख अनुभव हुन्छ। यहाँ तिमी बच्चाहरू बसेका छौ, तिमीलाई सच्चा शान्ति छ। तिमीलाई भनिएको छ बाबालाई याद गर। आफूलाई आत्मा सम्झ। आत्मामा जुन आधा कल्पदेखिको अशान्ति छ, त्यो निस्कन्छ शान्तिका सागर बाबालाई याद गर्नाले। तिमीलाई शान्तिको वर्सा मिलिरहेको छ। यो पनि तिमीले बुझेका छौ- शान्तिको दुनियाँ र अशान्तिको दुनियाँ बिल्कुलै अलग हो। आसुरी दुनियाँ, ईश्वरीय दुनियाँ, सत्ययुग, कलियुग केलाई भनिन्छ? यो कुरा कसैले पनि जानेका छैनन्। तिमीले भन्छौ- मैले पनि जानेको थिइनँ। हुन त कति पोजिशनवाला थिए। पैसा भएकालाई पोजिशनवाला भनिन्छ। गरिब र धनवानले बुझ्न त सक्छन् नि। त्यसो त तिमीले अवश्य पनि जान्न सक्छौ ईश्वरीय सन्तान र आसुरी सन्तान। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी ईश्वरीय सन्तान हौं। यो पक्का निश्चय छ नि। तिमी ब्राह्मणहरूले जानेका छौ- हामी ईश्वरीय सम्प्रदायका स्वर्गवासी विश्वको मालिक बनिरहेका छौं। सदा त्यो खुसी रहनु पर्छ। धेरै कम मात्रै छन जसले यथार्थ रीतिले बुझ्छन्। सत्ययुगमा हुन्छ ईश्वरीय सम्प्रदाय। कलियुगमा छ आसुरी सम्प्रदाय। पुरुषोत्तम संगमयुगमा आसुरी सम्प्रदाय परिवर्तन हुन्छ। अहिले हामी शिवबाबाका सन्तान बनेका छौं। बीचमा बिसिएका थियौं। अहिले फेरि यतिबेला हामी शिवबाबाका सन्तान हौं भन्ने कुरा जानेका छौं। त्यहाँ सत्ययुगमा कसैले पनि आफूलाई ईश्वरीय सन्तान भन्दैन। त्यहाँ हुन्छन् दैवी सन्तान। त्यस भन्दा पहिला हामी आसुरी सन्तान थियौं। अहिले ईश्वरीय सन्तान बनेका छौं। हामी ब्राह्मणहरू बी.के. हौं। रचना हौं एक बाबाका। तिमीहरू सबै भाइ-बहिनी हौ र ईश्वरीय सन्तान हौ। तिमीलाई थाहा छ- बाबाद्वारा राज्य प्राप्त भइरहेको छ। भविष्यमा गएर हामीले दैवी स्वराज्य पाउँछौं, सुखी हुन्छौं। अवश्य पनि सत्ययुग हो सुखधाम, कलियुग हो दुःखधाम। यो कुरा केवल तिमी संगमयुगी ब्राह्मणले मात्र जानेका छौ। आत्मा नै ईश्वरीय सन्तान हो। यो पनि जानेका छौ, बाबाले स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ। उहाँ रचयिता हुनुहुन्छ नि। नर्कको रचयिता त हुनुहुन्न। उहाँलाई याद कसले गर्छ? तिमी मीठा बच्चाहरूले जानेका छौ- बाबाले स्वर्गको स्थापना गरिरहनु भएको छ। उहाँ हाम्रा अति मीठा बाबा हुनुहुन्छ। हामीलाई २१ जन्मको लागि स्वर्गवासी बनाउनु हुन्छ, यो भन्दा श्रेष्ठ वस्तु कुनै छैन। यो समझ राख्नुपर्छ। हामी ईश्वरीय सन्तान हौं, त्यसैले हामी भित्र कुनै आसुरी अवगुण हुनु हुँदैन। आफ्नो उन्नति गर्नुपर्छ। समय थोरै बाँकी छ, यसमा लापर्बाही गर्नु हुँदैन। नबिर्स। देखेका छौ- बाबा सम्मुख बस्नुभएको छ, जसका हामी सन्तान हौं। हामीले ईश्वर बाबाद्वारा पढिरहेका छौं, दैवी सन्तान बन्नको लागि, त्यसैले कति खुसी हुनुपर्छ। बाबाले केवल भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ। बाबा आउनु भएको हो नै सबैलाई लैजान। जति-जति याद गर्छौ, त्यति विकर्म विनाश हुन्छ। अज्ञानमा जसरी कन्याको विवाहको लागि पक्का भएपछि बिल्कुलै यादको छाप पर्छ। बच्चा पैदा भयो याद अझै गाढा हुन्छ। यो याद त स्वर्गमा पनि यस्तै हुन्छ, नर्कमा पनि हुन्छ। बुच्चाले भन्छ- यी मेरा पिता हुन्, तर यहाँ त हुनुहुन्छ बेहदका पिता। जोद्वारा स्वर्गको वर्सा मिल्छ त्यसैले उहाँको यादको छाप पर्नु पर्यो नि। बाबाद्वारा हामीले २१ जन्मको लागि फेरि वर्सा लिइरहेका छौं। बुद्धिमा वर्सा नै याद छ।

यो पनि बुझेका छौ- मर्नु त सबैलाई पर्छ। प्यारो भन्दा प्यारो जो भए पनि एक जना पनि रहँदैन, सबै जान्छन्। यो पुरानो दुनियाँ अब विनाश हुनै लाग्यो, यो कुरा केवल तिमी ब्राह्मणले मात्र जानेका छौ। विनाश हुनु भन्दा पहिला पूरा पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। ईश्वरका सन्तान हौ त्यसैले अथाह खुसी हुनुपर्छ। बाबाले भनिरहनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू!

आफ्नो जीवन हीरा जस्तो बनाऊ। त्यो हो दैवी दुनियाँ, यो हो आसुरी दुनियाँ। सत्ययुगमा कति अथाह सुख हुन्छ। त्यो सुख बाबाले नै दिनुहुन्छ। यहाँ तिमी बाबाको पासमा आएका छौ। यहाँ त बस्दैनौ। यस्तो त होइन सबै एकसाथ रहन्छौ किनकि बेहदका बच्चाहरू हौ। यहाँ तिमी धेरै उमंगले आउँछौ। हामी जान्छौ बेहदका बाबाको पासमा। हामी ईश्वरीय सन्तान हौं। परमपिता परमात्माका सन्तान हौं, त्यसैले हामी किन स्वर्गमा नजाने? परमपिता परमात्माको रचना गर्नुहुन्छ। अहिले तिम्रो बुद्धिमा सारा विश्वको इतिहास-भूगोल छ। जानेका छौ- स्वर्गको स्थापना गर्ने परमपिता परमात्माको हामीलाई स्वर्गको लायक बनाइरहनु भएको छ। कल्प-कल्प बनाउनु हुन्छ। एउटा पनि मनुष्य छैन जसलाई हामी कलाकार हौं भन्ने थाहा होस्। परमपिता परमात्माका बच्चाहरू फेरि हामी किन दुःखी छौं! आपसमा लड्छौं किन! हामी आत्माहरू सबै भाइ-भाइ हौं नि। भाइ-भाइ आपसमा कसरी लडिरहन्छन्। लडेर समाप्त हुन्छन्। यहाँ हामीले बाबाद्वारा वर्सा लिइरहेका छौं। भाइहरूमा कहिल्यै आपसमा मतभेद हुनु हुँदैन। यहाँ त बाबासँग पनि मतभेदमा हुन्छन्। राम्रा-राम्रा बच्चाहरू पनि मतभेदमा आउँछन्। माया कति बलवान् छ। जो राम्रा-राम्रा बच्चाहरू छन् बाबालाई उनीहरूको याद त हुन्छ। बाबाको कति प्यार छ बच्चाहरूप्रति। बाबाको त बच्चाहरू बाहेक याद गर्ने अरु कोही पनि छैन। तिम्रो लागि त धेरै छन्। तिम्रो बुद्धि यताउता जान्छ। धन्दा आदिमा पनि बुद्धि जान्छ। मेरो त कुनै कामधन्दा आदि पनि छैन। तिमी अनेक बच्चाहरूका अनेक धन्दा छन्। मेरो त एउटै धन्दा छ। म आएको हुँ नै बच्चाहरूलाई स्वर्गको वारिस बनाउन। बेहदका बाबाको सम्पत्ति केवल तिमी बच्चाहरू हौ। परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ नि। सबै आत्माहरू उहाँका सम्पत्ति हुन्। मायाले फोहोरी बनाइदिएको छ। अहिले बाबाले फूल बनाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो त तिमीहरू मात्रै हौं। तिमीहरूसँग मेरो मोह पनि छ। चिट्ठी लेखेनौ भने ख्याल चल्छ। राम्रा-राम्रा बच्चाहरूको पनि चिट्ठी आउँदैन। राम्रा-राम्रा बच्चाहरूलाई मायाले एकदम समाप्त गरिदिन्छ। अवश्य पनि देह-अभिमान छ। बाबाले भनिरहनुहुन्छ- आफ्नो खुसीको खबर लेख। बाबाले बच्चाहरूसँग सोध्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमीलाई मायाले हैरान त पार्दैन? बहादुर बनेर मायामाथि विजय प्राप्त गरिरहेका छौ नि! तिमी युद्धको मैदानमा छौ नि। कर्मेन्द्रियहरूलाई यसरी वश गर्नुपर्छ ताकि अलिकति पनि चञ्चलता नहोस्। सत्ययुगमा सबै कर्मेन्द्रियहरू वशमा हुन्छन्। कर्मेन्द्रियहरूको कुनै चञ्चलता हुँदैन। न मुखको, न हातको, न कानको.... कुनै पनि चञ्चलताको कुरा हुँदैन। त्यहाँ कुनै पनि फोहोरी चीज हुँदैन। यहाँ योगबलद्वारा कर्मेन्द्रियहरू माथि विजय प्राप्त गर्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- कुनै पनि फोहोरी कुरा हुँदैन। कर्मेन्द्रियहरूलाई अधिन गर्नु छ। राम्ररी पुरुषार्थ गर्नु छ। समय निकै थोरै छ। गायन पनि छ धेरै गर्यो थोरै रह्यो। अब थोरै हुँदै जान्छ। नयाँ भवन बनिरहेको बेला बुद्धिमा रहन्छ नि- बाँकी थोरै समय छ। अब यो तयार हुन्छ, यो थोरै काम बाँकी छ। त्यो हो हृदको कुरा, यो हो बेहदको कुरा। यो पनि बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ उनीहरूको हो विज्ञानको बल, तिम्रो हो शान्तिको बल। हो उनीहरूको पनि बुद्धि बल, तिम्रो पनि बुद्धि बल। विज्ञानका कति आविष्कारहरू निकालिरहन्छन्। अहिले त यस्ता बम्बहरू बनाइरहेका छन् भन्छन्, जसले त्यहाँ बसी-बसी छोडिदिए भने सारा शहर समाप्त हुन्छ। फेरि यी सेनाहरू, हवाईजहाज आदि पनि काममा आउँदैनन्। त्यो हो साइन्स बुद्धि। तिम्रो हो साइलेन्स बुद्धि। उनीहरू विनाशको लागि निमित्त बनेका छन्। तिमी अविनाशी पद पाउनको लागि निमित्त बनेका छौ। यो बुझ्ने पनि बुद्धि चाहिन्छ नि।

तिमी बच्चाहरूले बुझ्न सक्छौ- बाबाले कति सहज मार्ग बताउनु हुन्छ। जतिसुकै अहिल्याहरू, कुब्जाहरू हुन् केवल दुई शब्द याद गर्नु छ- बाबा र वर्सा। फेरि जति जसले याद गर्नु। अरु संगत तोडेर एक बाबालाई याद गर्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म जब आफ्नो घर परमधाममा थिएँ तब भक्तिमार्गमा तिमीले पुकार्यौ- बाबा हजुर आउनु भयो भने हामीले सबै कुरा समर्पण गर्छौं। यो त मानौं करनीघोर भयो, करनीघोरलाई पुरानो समान दिइन्छ। तिमीले बाबालाई के दिन्छौ? यिनलाई (ब्रह्मालाई) त दिँदैनौ नि। यिनले पनि सबै कुरा दिए। यिनले यहाँ बसेर कहाँ महल बनाउँछन् र! यो सबै कुरा शिवबाबाको लागि हो। उहाँको निर्देशन अनुसार गरिरहेका छन्। उहाँ गर्ने-गराउनेवाला हुनुहुन्छ, निर्देशन दिइरहनु हुन्छ। बच्चाहरूले भन्छन्- बाबा हजुर एक मात्र हाम्रा लागि हुनुहुन्छ। हजुरको लागि त धेरै बच्चाहरू छन्। बाबाले फेरि भन्नुहुन्छ- मेरो लागि केवल तिमी बच्चाहरू छौ। तिम्रो लागि त धेरै छन्। देहका सम्बन्धीहरूको कति याद हुन्छ। प्यारा बच्चाहरू! जति हुन सक्छ बाबालाई याद गर अरु सबैलाई भुल्दै जाऊ। स्वर्गको राजाईको मख्खन तिमीलाई मिल्छ। अलिकति ख्याल त गर, यो खेलको रचना कस्तो छ। तिमीले केवल बाबालाई याद गर्छौ र स्वदर्शन चक्रधारी बन्नाले चक्रवर्ती राजा बन्छौ। अहिले तिमी बच्चाहरू यथार्थमा अनुभवी छौ। मनुष्यहरूले त सम्झन्छन्- भक्ति परम्परादेखि चलि आएको हो। विकार

पनि परम्परादेखि चल्दै आएको हो। यी लक्ष्मी-नारायण, राधा-कृष्णका पनि त बच्चाहरू थिए नि। हो, बच्चाहरू किन थिएनन् तर उनीहरूलाई भनिन्छ सम्पूर्ण निर्विकारी। यहाँ छन् सम्पूर्ण विकारी। एकले अर्कोलाई गाली गरिरहन्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई बाबा श्री श्री को श्रीमत मिल्छ। तिमीलाई श्रेष्ठ बनाउनु हुन्छ। यदि बाबाले भनेको मान्दैनौ भने कहाँ बन्छौ र। अब मान या नमान। सपूत बच्चाहरूले त तुरुन्तै मान्छन्। पूरा मदत दिएनन् भने आफूलाई घाटा पाउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प आउँछु। कति पुरुषार्थ गराउँछु। कति खुसीमा ल्याउँछु। बाबाद्वारा पूरा वर्सा लिनमा नै मायाले लापर्बाही गराउँछ। तर तिमी त्यस फन्दामा फस्नु हुँदैन। मायासँग नै लडाँइ हुन्छ। धेरै ठूला-ठूला तुफान आउँछन्। त्यसमा पनि वारिसहरूमाथि मायाले धेरै आक्रमण गर्छ। बलवानसँग बलवान भएर लड्छ। जसरी वैद्यले दुबाई दिएपछि सारा बिमारी बाहिर निस्केर आउँछ। यहाँ पनि मेरो बनेपछि सबैको याद आउन थाल्छ। तुफान आउँछ, यसमा लाइन क्लियर चाहिन्छ। हामी पहिला पवित्र थियौं फेरि आधाकल्प अपवित्र बन्यौं। अब फेरि फर्केर जानु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्यौं भने यस योग अग्निबाट तिम्मा विकर्म विनाश हुन्छन्। जति याद गर्छौं त्यति उच्च पद पाउँछौं। याद गर्दा-गर्दा तिमी घर जान्छौ, यसमा एकदम अन्तर्मुखता चाहिन्छ। ज्ञान पनि आत्मामा धारण हुन्छ नि। आत्मा नै पढ्छ। आत्माको ज्ञान पनि परमात्मा बाबाले नै आएर दिनुहुन्छ। तिमीले यति धेरै ज्ञान लिन्छौ, विश्वको मालिक बन्नको लागि। मलाई तिमीले भन्छौ नै- पतित-पावन, ज्ञानका सागर, शान्तिका सागर। जो मसँग छ त्यो सबै तिमीलाई दिन्छु। तर केवल दिव्य दृष्टिको चाबी चाहिँ दिन्न। त्यसको सट्टामा फेरि तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउँछु। साक्षात्कारमा केही पनि छैन। मुख्य हो पढाइ। पढाइबाट तिमीलाई २१ जन्मको लागि सुख मिल्छ। मीराको तुलनामा तिमीले आफ्नो सुखको तुलना गर। उनी त कलियुगमा थिइन्, साक्षात्कार गरिन् फेरि के भयो। भक्तिको माला नै अलग छ। ज्ञानमार्गको माला अलग छ। रावणको राजाई अलग, तिमी राजाई अलग। त्यसलाई दिन, यसलाई रात भनिन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यादको बलबाट आफ्ना कर्मेन्द्रियहरू यसरी वशमा पार्नु छ ताकि कुनै पनि चञ्चलता नरहोस्। समय धेरै कम छ त्यसैले राम्ररी पुरुषार्थ गरेर मायाजित बन्नु छ।

२) बाबाले जुन ज्ञान दिनुहुन्छ त्यसलाई अन्तर्मुखी बनेर धारणा गर्नु छ। कहिल्यै आपसमा मतभेदमा आउनु हुँदैन। बाबालाई आफ्नो खुसीको खबर अवश्य दिनु छ।

वरदान:-

हर आत्मालाई भड्कने वा भिखारीपनबाट बचाउने निष्काम रहमदिल भव

जो बच्चा निष्काम रहमदिल हुन्छन् उनीहरूको दयाको संकल्पले अन्य आत्माहरूलाई आफ्नो रूहानी रूप वा रूहको लक्ष्य सेकेन्डमा स्मृतिमा आउँछ। उनीहरूको दयाको संकल्पले भिखारीलाई सर्व खजानाको झलक देखाइदिनेछ। भड्किएका आत्मालाई मुक्ति वा जीवनमुक्तिको किनारा वा लक्ष्य सामुन्नेमा देखिनेछ। उनीहरूले सबैको दुःख-हर्ता सुख-कर्ताको पार्ट खेल्नेछन्, दुःखीलाई सुखी गर्ने युक्ति वा साधन सदा उनीहरूको पासमा जादुको चाबी समान हुन्छ।

स्लोगन:-

सेवाधारी बनेर निःस्वार्थ सेवा गर्यौं भने सेवाको मेवा मिल्नु नै छ।